

Зимове яблуко

Василь Чухліб

Тарасик по коліна поринає в сніг, протоптує стежку бабусі Дарині. Бо її вже ноги погано слухаються, з костуром ходить. А тут ще снігу за ніч намело.

А йдуть вони до другої бабусі — Гафії. Вона сама живе, тож треба провідати.

Тарасикові невдовзі жарко стає. Казав же бабусі, щоб не запинала поверх шапки хусткою. Бо не дівчина ж він. Так ні, не послухала. Ще як побачать хлопці — сміятимуться.

А он уже хтось і вигулькнув з-за рогу. Наближається. Дід Мороз та й годі! У довгому кожусі, шапка снігом припорошена, брови пухнасті, борода — до пояса.

— О, а це що за колобок котиться? — перепиняє Тарасика.

Тарасик задирає голову і лукаво зблискує оченятами:

— Я не колобок, я хлопець! А ви не Дід Мороз, а Марко-садівник. Знаю!

— Тепер бачу, що хлопець. Ну й відрубав! — сміється на всю вулицю дід Марко.

Він видобуває щось із глибоченної кишені і простягає Тарасикові.

Оце-то яблуко! Золотаве, духмяне і, мабуть, медом налите. Якщо подивитися проти сонця, то й зернята буде видно.

— Кальвіль сніговий називається це зимове яблуко. Сам щепив, сам вирощував,— хвалиться дід.

— А ви всім яблука даруєте? — запитує Тарасик.

— Ні, не всім, а тільки хорошим людям,— мовить садівник.— Ось так! Ви далі йдіть моєю стежкою, а я по вашій піді.

Тепер Тарасику й бабусі легше пробиратися засніженою вулицею. Тарасик раз по раз виймає з кишені садівників дарунок. Зимове яблуко, казав дід Марко. А пахне літом.